

Dne 10. února 1946 do Štěchovic přijela třináctičlenná skupina složená z devíti vojáků americké armády, příslušníků zpravodajského oddělení G2 USFET, jednoho novináře, fotografa, francouzského důstojníka a německého zajatce, příslušníka SS Aschenbacha. Ve dnech 11. 2.–12. 2. otevřeli ve Štěchovicích v těžko přístupné rokli, nedaleko místa zvaného Závist, štolu o velikosti 130 cm (šířka), 175 cm (výška) a 12 m (délka), v níž bylo uloženo 32 dřevěných beden o rozměrech 100 x 60 x 30 cm. Ty byly zaplněny listinnými materiály svázanými v balíčcích 30 x 30 x 30 cm. Údajně zde byl ukryt archiv říšského protektora K. H. Franka. Ten naložili na nákladní auta a odvezli si ho do Německa. Po protestech naší vlády Američané archiv vrátili a zpět do Prahy ho přivezli dne 2. 3. 1946.

Tato akce americké armády představovala pro naše zpravodajské složky velké, ale zasloužené ponížení, s nímž se několik desítek let nedokázaly vyrovnat. Tento archiv totiž mohly naše orgány vyzvednout samy, protože již 13. října 1945 dostaly zprávu od francouzského velvyslanectví v Praze, v níž se sdělovalo, že se důstojník SS G. Aschenbach, který je v zajateckém táboře ve francouzské okupační zóně v Německu, nabídl, že ukáže blízko Prahy místo, kde německé úřady zakopaly důležité diplomatické dokumenty. Orgány našeho Ministerstva zahraničních věcí a vnitra se však vůbec neobtěžovaly v této záležitosti jednat. Dokonce ani poté, co začátkem roku 1946 byly francouzskými úřady na tuto věc opětovně písemně upozorněny. Nehnuly ani prstem.

Případ Štěchovického archivu je podivný z několika důvodů, které dodnes vyvolávají řadu otázek a pochybností:

- 1) Každý občan má možnost navštívit Národní archiv v Praze a v badatelně si vypůjčit tzv. inventář k Frankovu archivu. Obsahuje soupis všech dokumentů, které byly ve vrácených bednách. S údivem zjistíte, že se z větší části nejedná o žádné tajné dokumenty. Písemnosti se týkají především záležitostí civilní správy protektorátu, tj. zdravotnictví, školství, zemědělské výroby, lesnictví, kultury a hospodářství vůbec. Každý soudný člověk si položí otázku, proč se tyto dokumenty ukládaly do tajného podzemního úkrytu. To, co bylo závažného charakteru, čtenář najde v ABS, *fond M2, krabice 485, sign. 12398, Vytěžování štěchovického archivu a prošetřování osob v něm uvedených.*

Na závěr této kapitoly se podrobněji zmíním o třech největších pátráních po úkrytech cenností a archivních dokumentů v naší republice. Jde o lokality Štěchovice, Knížecí stolec a Medník.

- 2) K. H. Frank při výslechu popřel, že by ve Štěchovicích byl ukryt jeho archiv a že by k tomu vydal rozkaz. Vypověděl, že archiv říšského protektora byl z Prahy odvezen teprve v revolučních květnových dnech nákladními auty přes Rokycany, Plzeň a Klatovy a předán americké armádě. Nejtajnější část svého archivu si K. H. Frank přivezl s sebou do amerického zajetí. Tuto výpověď potvrdil i Frankův tajemník dr. Gies.
- 3) Nepochopitelný a zdravému rozumu odporující byl způsob uložení písemností v úkrytu. Štola vůbec nebyla zajištěna proti pronikání vody. Američtí vojáci pracující ve štole byli promočeni vodou tekoucí stropem do úkrytu. Bedny s písemnostmi stály ve vodě, byly vyrobeny ze syrového dřeva a nebyly zajištěny kovovými obaly (nebyly v plechových bednách, kterých bylo na střelnici v Hradištku víc než dost). Nebyly ani izolovány proti vlhkosti dehtovým nebo asfaltovým nátěrem. Jak dlouho mohl v těchto podmínkách vydržet papír?
- 4) V rozporu s charakterem písemností bylo i rozsáhlé pyrotechnické zajištění úkrytu. Téměř jedna tuna trhavin a 500 litrů oleje do plamenometů. Proč?

Možná má pravdu plk. Klíma, který se odvolává na nové zpravodajské poznatky a tvrdí, že „mohlo jít o maskovací manévry německého velení, který měl odvrátit pozornost od místa na jihu Čech“.

V roce 1946 byla odstartována šedesát let trvající akce hledání úkrytů archivních dokumentů a cenností. Zpočátku měl prioritní postavení Štěchovický archiv. V roce 1946 byl Frankův sluha Prinz náhodně zadržen při pokusu překročit ilegálně naše hranice. Při výslechu uvedl, že byl přítomen, když příslušníci SS odváželi z Černínského paláce a z Konopiště nákladními auty do Štěchovic bedny neznámého obsahu. Zde je překládali na povozy tažené koňmi a vozili je do lesa. Uvedl, že šlo o 44 beden (ve štole jich bylo nalezeno pouze 32). Začalo tedy intenzivní pátrání po zbytku, tedy po 12 bednách. V objektovém svazku ÚKRYTY se k tomu uvádí:

„Prostudováním archivních materiálů XIII. správy SNB bylo zjištěno, že pátrání po zbytku štěchovického archivu bylo prováděno již od padesátých let“ (Blíže viz ABS: Zpráva VKR o pátrání po ukrytých archivních materiálech ve Štěchovicích, sign.325-12-2.)

V letech 1963–1965 byla provedena řada dalších opatření k nalezení úkrytu. Vedením akce byl pověřen náměstek ministra vnitra plk. Jaroslav Klíma. Odkrývací práce prováděli příslušníci armády. Bezvýsledně. V roce 1967 uskutečnili příslušníci KS SNB v oblasti Štěchovic za pomoci vojáků další výkopové práce. Místo, kde se má kopat, tehdy určil jeden z našich nejlepších senzibilů M. T., který oficiálně spolupracoval s kriminalisty HS VB při vyšetřování trestních případů. Nejprve mu byla položena otázka, jaký počet beden byl ve Štěchovicích nalezen. Odpověděl 30–33 a 12–18 je jich ještě v zemi. Dále uvedl, že v době ukládání beden se v blízkosti pohyboval „místní blázen“. Tento muž byl skutečně nalezen a byla s ním provedena „rekonstrukce“ toho, čeho byl svědkem. Ten na přilehlém vršku složil připravené papírové bedny tak, jak je zde měli složené příslušníci SS. Jejich počet byl 52 kusů a odpovídal číslu, které se shodovalo s údajem, získaným z jiných zdrojů. Tuto akci tehdy organizačně řídil major K. z I. správy StB (zahraniční rozvědky). Ten byl přítomen vytěžování senzibila M. T. Když začaly výkopové práce, major K. zjistil, že vojáci kopou na jiném místě, než na tom, které označil senzibil. Když na to upozornil, byl z řízení akce okamžitě odvolán. Vedením akce byl místo něho jmenován podplukovník StB M. D. z katedry kriminalistiky Právnické fakulty. Průzkum zde opět pokračoval v letech 1981–1982. V obou případech bylo hledání neúspěšné.

Významnou úlohu jako zdroj informací měl sehrát plukovník SS Emil Klein, který byl velitelem ženijní školy v Hradištku. V roce 1946 byl vydán do Československa, kde byl odsouzen k trestu 20 let odnětí svobody za údajnou odpovědnost, kterou měl mít za popravu zajatců a vězňů z táborů v prostoru cvičiště. Z výkonu trestu byl propuštěn v roce 1964. Odpovědnost za popravu zajatců mu nebyla prokázána. Jeho odsouzení bylo do značné míry ovlivněno snahou našich vyšetřovacích orgánů získat od něho informace o místech úkrytů cenností a archivních dokumentů na území naší republiky. Domnívali se totiž, že když byl jako velitel ženijní školy podřízen přímo Hlavnímu říšskému bezpečnostnímu úřadu SS v Berlíně, tj. přímo Himmlerovi, musí tyto informace znát. Plukovník Klein byl 18 let bezvýsledně a zbytečně vyslýchán.

Bezradnost vyšetřovatelů dosáhla takového stupně, že plk. Kleinovi při výsleších předkládali různé nákresy, mapky a snímky z vytipovaných míst, kde existovalo nějaké podezření, že by zde mohly být úkryty. Z jeho bezděčných reakcí při prohlížení těchto dokumentů (pozdvížené obočí, zvýšení pozornosti, úsměv, pohyb hlavy apod.) pak usuzovali na potvrzení nebo popření existence domnělých lokalit úkrytů. Plk. Klíma se o tom zmiňuje v interview uveřejněném v příloze Práva:

„Kleina jsem několikrát navštívil v Pankrácké věznici. Ukázal jsem mu fotografii i s mapkou tohoto místa a řekl jsem mu, že jsme už hodně blízko a že na to přijdeme. Klein si tehdy fotografii dlouho a důkladně prohlížel. Neřekl nic. Jsem však přesvědčen, že místo poznal.“

To postačovalo k tomu, aby se pozornost hledačů–příslušníků Ministerstva vnitra obrátila na jih do vojenského výcvikového prostoru Boletice.

Klein špatně snášel osmnáct let trvající výsledky a izolaci na samotce. Požádal proto, aby k němu na celu byl umístěn „spoluvězeň“, s nímž by mohl komunikovat. Bylo mu vyhověno a celu s ním sdílel muž plyně hovořící německy, který byl agentem StB. Ani on se od Kleina nic nedozvěděl.

Plukovník Klein měl ve výkonu trestu i dalšího společníka, muže německé národnosti. Nazýváme ho pan Nowak. V roce 1964 byl plukovník Klein propuštěn a vrátil se do SRN. Pan Nowak s ním udržoval nadále kontakty a několikrát ho navštívil z pověření StB. V roce 1968 se tento muž dostavil na Ministerstvo vnitra a byl přijat tehdejším ministrem Pavlem. Sdílel mu, že se od Kleina dozvěděl o pokladu ukrytém koncem války ve středních Čechách. Údajně se jednalo o poklad III. říše sestávající ze 30 beden písmostí, 200 kg zlata a šperků atd., vše v hodnotě 3,5 miliardy dolarů. Generál Pavel slíbil podpořit hledání, ale z důvodů vnitropolitické situace je odložil na jaro roku 1969.

Pan Nowak v roce 1968 emigroval do SRN a posléze odjel do Brazílie. V roce 1975 se náhle objevil v Evropě a navštívil zastupitelský úřad ČSSR ve SRN. Zde k údivu přítomných diplomatů oznámil, že „poblíž štěchovické přehrady, asi 4 km od místa nálezu archivu K. H. Franka (čirou náhodou se zde nachází kopec nazývaný Medník) je v zaminovaných štolách uschováno 500 beden následujícího

složení: 124 beden pochází z Kaiser Wilhelm Institutu a jsou v nich obsaženy dokumenty o tajných zbraních HAN STANGE, 85 beden obsahuje zlato v hodnotě 25 mil. US dolarů v cenách z roku 1945, 161 beden obsahuje archivní dokumenty z různých zemí okupovaných Němci, 95 beden je takřikajíc lehkého obsahu – obrazy a starožitnosti – a obsah 80 beden není znám.“ Pan Nowak tvrdil, že má v Brazílii mapu, na níž jsou vyznačené záchytné body. Zpráva Ministerstva vnitra končí poznámkou, že se s největší pravděpodobností jedná o provokaci.

V magazínu *Fantastická fakta plus*, č. 4, 2002, uvádí A. Kretschmer informace o dopisu bývalého příslušníka MV Rybína adresovaném v roce 1986 Gustavu Husákovi, v němž ho upozorňuje na nebezpečí radioaktivního zamoření oblasti okolo Medníku, kde nacisté údajně uložili 200 sudů s obohaceným uranem. Podle jeho informací mají zde být ukryty následující cennosti a archivy: „1200 tun trhavín, 200 sudů uranu, historické materiály ČSR, 52 beden s neznámým obsahem, 35 beden s rozkazy K. H. Franka z dubna 1945, 3 vagóny maďarského zlata, 5 vagónů archivních dokumentů RSHA, jantarová komnata, belgický zlatý poklad a 3 tuny stříbra v cihlách.“

Neuvěřitelné – zatímco troškař pan Nowak počítal poklady uložené ve štolách na Medníku na bedny, pan Rybín to vzal rovnou na vagóny. Zdá se, že tzv. Rybínův seznam (hlavně však ve spojení s informacemi o uložení radioaktivního materiálu nacisty) rozhýbal v roce 1989 akci, kterou nazýváme třeba AKCE MEDNÍK, a která nabyla přímo obludných rozměrů. Nebo to spíše byla „megashow“; snad proto, že na ní participovali Američané, a ti si potrpí na velká představení. To už nebyly jen výkopové práce prováděné deseti vojáky základní služby ve Štěchovicích nebo na dalších místech Středočeského a Jihočeského kraje. Vždyť se také nehledalo nějakých 12 beden dokumentů. Zde se hledaly přímo vagóny zlata, stříbra, uměleckých předmětů, archivních dokumentů, technické dokumentace, trhavín apod.

Jeden americký investigativní novinář ve své nepublikované práci poodhalil roušku tajemství, do níž je akce MEDNÍK zahalena:

„Na sklonku roku 1989, na samotném konci komunistické éry, realizoval tým amerických vědců (raději nebudu uvádět název této prestižní americké výzkumné laboratoře) v úzké spolupráci s největším československým vývozcem zbraní OMNIPOLEM ambiciózní a přísně

tajný projekt v oblasti Medníku. Nepřetržitě, dvacet čtyři hodin denně, podle očítých svědků těžká nákladní auta odvážela tuny vytěžené zeminy z přísně střeženého a oploceného prostoru. Všechny aktivity náhle ustaly několik týdnů po svržení komunistické vlády a nastoupení Václava Havla do funkce prezidenta, když hlavní organizátor projektu, syn generálního tajemníka KSČ, uprchl do SRN.“

Z této akce byli vyloučeni příslušníci 2. oddělení OPO (Operativně pátrací odbor) XIV. správy SNB a analyticko-informačního odboru II. správy SNB, kteří se mnoho let zabývali problematikou hledání nacistických úkrytů archivních dokumentů a cenností a průzkumem vytypovaných míst. Akci organizačně zajišťovala bývalá Hlavní správa vojenské kontrarozvědky (HS VKR) v součinnosti s tehdejší Zpravodajskou správou Generálního štábu ČSLA (ZS GŠ) – jinými slovy s vojenskou rozvědkou.

Ostrahu neprodyšně uzavřeného prostoru zajišťoval prapor průzkumníků–vojáků základní služby, vlastní práce při odkrývání štol prováděli vojáci z povolání (důstojníci) z útvarů zvláštního určení podřízených ZS GŠ, kteří sem byli svezeni ze všech koutů republiky. Dále zde pro všechny případy byla protiletecká baterie a obrněná brigáda. Rozepisují se o tom tak podrobně proto, že *naprosto stejný scénář* mělo i odkrývání podzemí na Františkově v letech 1972-1974 a pod Stolovou horou. Všichni přítomní vojáci museli podepsat závazek přísné mlčenlivosti.

Co zde organizátoři hledali? No přece stovky beden pana Nowaka a vagóny pana Rybína. Američané hledali technickou dokumentaci tajných německých zbraní. Když se štolu na Medníku konečně podařilo otevřít, vstup do ní mělo pouze několik vyvolených. Jako propustka jim sloužil průkaz zlaté barvy, který nosili připevněný na viditelném místě na hrudi.

Co bylo v pracně odkryté štole nalezeno? NIC, NIC a zase NIC, co by stálo za řeč. Celá akce byla velká blamáž. Náklady na ni dosáhly výše mnoha milionů korun. To vše můžeme pardonovat. Je však neodpuštělné, že občané přilehlých obcí Hradištko a Pikovice žili v uměle vyvolávaném strachu z německé jaderné zbraně, údajně zde ukryté, z radioaktivního zamoření oblasti Medníku, které zjistil kanadský satelit apod. Na těchto pověstech se přizívali různí pisálkové z bulvárního tisku. Soudruzi z tehdejšího ge-

nerálního štábu ČSLA namísto toho, aby jim poskytli uspokojivé vysvětlení o záměrech akce, si s nimi doslova vytřeli zadek.

Zlatým hřebem celé akce bylo stěhování originálních, ale prázdných beden od německých archivních dokumentů a zbraní ze skladů Ministerstva vnitra do prázdné štol. Tento úkol připadl na „vyvolené“ se zlatými průkazkami, kteří jako jediní měli povolen vstup do štol.

Všechny dokumenty týkající se této akce jsou a patrně zůstanou navždy utajené. Po zrušení ZS GŠ ČSLA po roce 1989 byl archiv této správy předán do úschovy Vojenskému obrannému zpravodajství (dnes Vojenské zpravodajství) a posléze umístěn do depozitáře v Ústředním vojenském archivu. Přístup k němu nemá nikdo ze zaměstnanců. Jeho větší část je přísně tajná...

Akce MEDNÍK, jak jsem ji nazval, má oficiálně krycí název akce ZÁVĚŤ. Ptáte se, proč jsou tyto dokumenty utajené a jak by jejich zveřejnění mohlo ohrozit bezpečnost naší země? Mám jediné vysvětlení. Organizátoři této akce si ušili z ostudy kabát. Kdyby se vše zveřejnilo, museli by ty kabáty nosit až do své smrti a byli by v nich i pohřbeni. Tak jednoduché by to však nebylo. Ve zprávě z akce MEDNÍK jsou zcela určitě fotografie prázdných beden s vysvětlením, že hledané dokumenty a cennosti zde skutečně byly (ale někdo před „námi“ je již vyzvedl), a postesknutí, že kdyby Václav Havel nezastavil předčasně celou akci, určitě by se další, tentokrát plné bedny – a možná i vagóny – našly.

Na koho bychom tak mohli svést zmizení pokladu z Medníku? Například na americké zpravodajce, kteří v převlečení za filmaře v roce 1968 v blízkosti natáčeli válečný film, anebo na německé zpravodajce převlečené za turisty, kteří zde stanovali a podnikali pěší túry, jako tomu bylo v roce 1965 v lokalitě Knížecího stolce na Šumavě.

Poté, co Václav Havel celou akci v prosinci roku 1989 zastavil, byl vstup do štol uzavřen a zalit betonem z osmi míchačů a celý prostor pečlivě uveden do původního stavu. Dokonce zde byly vysazovány i pařezy, tak, aby toto místo již nikdo nikdy nenašel a neotevřel.

Nelze vyloučit, že autorem scénáře, jak zakrýt neúspěch či blamáž při hledání nacistických pokladů, byli patrně pracovníci odboru dezinformací a zpravodajských her I. správy StB.

Podobným debaklem skončilo i neúspěšné hledání ve vojenském výcvikovém prostoru v Boleticích v polovině šedesátých let minulého století. Dejme slovo náměstkovi ministra vnitra Jaroslavu Klímovi, který o této první rozsáhlé hledačské akci hovořil v článku uveřejněném v příloze Práva „Štěchovický poklad pod Knížecím stolcem“ s podtitulkem „Podle plk. J. Klímy ukradla německá rozvědka tajné dokumenty“.

Tyto dokumenty, zejména z vojenského výzkumu, byly prý ukryty ve vojenském výcvikovém prostoru Boletice mezi Křemelnou a Knížecím stolcem. Zde měl být údajně na sklonku války nacisty vybudován podzemní bunkr o rozměrech 40 x 40 m, do něhož vedla asi 20 metrů dlouhá podzemní chodba. Do prostoru Arnoštova pak byly přiváženy nákladními auty kovové bedny neznámého obsahu, odtud poté transportovány po úzkokolejné dráze, dále pak na povozech směrem k obci Goldberg (Zlatá). Bezprostředně k místu úkrytu je vozili na trakařích sovětští zajatci, kteří byli po skončení práce postříleni.

Archivní materiály týkající se této kauzy byly v roce 2007 odtaženy. Obsahují několik desítek stran výpovědí občanů české a německé národnosti, kteří zde žili a pracovali za války a po válce. Nenašel se však ani jediný očitý svědek budování bunkru a informace o nákladních autech, přivážejících náklad jakýchsi beden byly poněkud rozporuplné. Výkopové práce zde byly prováděny v letech 1964, 1965 a 1966 za použití výkonných strojů, vrtných souprav, geofyzikálních přístrojů apod.

Nechme opět promluvit plk. Klímu:

„Na sklonku roku 1965 se v oblasti objevila skupina mladých Němců, z nichž každý přijel vlastním autem a přes jiný pohraniční přechod. Několik dní zde společně stanovali a s velkými batohy podnikali túry do hor. Po deseti dnech se rozjeli každý jiným směrem. Na jaře r. 1966 byly v této oblasti nalezeny dřevěné třísky a kousky dřívěk z beden a pozinkované kovové bedny v počtu několika desítek kusů.“

Fakta uvedená ve výpovědích pamětníků jsou však jiná. Jedinou pozinkovanou bednu o rozměrech 50 x 50 x 50 cm našel v roce 1964, tedy před příjezdem německých turistů, jeden lesní dělník, který ji používal pro uložení brambor ve svém sklepě. Jiný hajný viděl v roce 1962 poblíž stejného místa pohozeno asi 8 podobných

beden. Tvrzení, že uvedená skupina mladých turistů na podzim roku 1965 podnikala 10 dní pěší túry v přísně střeženém vojenském prostoru, kde každý hajný a lesní dělník byli členy pomocné stráže PS nebo VB, zní neuvěřitelně.

Přesto se domnívám, že poznatky o podzemním úkrytu ve výcvikovém vojenském prostoru v Boleticích a o pozinkovaných bednách do něho uložených mají reálný základ a jsou pravdivé. Nešlo však o říšský poklad, ale o potraviny a zbraně. K. Fremund ve své publikaci *Konec pražského gestapa* (Magnet 1972, s. 74) píše:

„Již v březnu roku 1945 obstaral vedoucí zbrojního oddělení pražské centrály gestapa dostatečnou zásobu zbraní a střeliva. Šlo hlavně o pistole, pušky, kulomety, granáty a pancéřové pěsti. Zásilka byla určena jak pro pražskou centrálu, tak i pro venkovní služebny.“

V protokolu z výsledku vedoucího pracovníka budějovického gestapa u krajského soudu v Českých Budějovicích dne 25. února 1947 František Jiskra vypověděl, kde byly bedny se zbraněmi uloženy:

„Pokud se týká sabotážního materiálu, mohu uvést místa, na kterých jsem sám s Mohrbeckem (šéf budějovického gestapa) věci ukrýval, a sice obec Vorderstift (Další Lhota), Nové Údolí a Oberhäuser mezi Křemžem a Brlohem. O ukrytí sabotážního materiálu věděl Mohrbeck, Weit a Wittner, mimo mne. V případě, že by se tento materiál nenalezl, jest nejpravděpodobnější, že Wittner místa úkrytu vyzradil Američanům.“

Na straně 118 K. Fremund dále píše:

„Také českobudějovické gestapo se pilně připravovalo na útěk. Na poradě vedoucích se začátkem května jednalo v sídle gestapa v Hardtmuthově vile, že v případě nebezpečí odjedou všichni příslušníci do Želnavy nebo Goldbergu na Šumavě. Do obou těchto míst přikázal komisař Mohrbeck dopravit potraviny, lihoviny a cigarety.“

Pozinkovaná bedna o rozměrech 50 x 50 x 50 cm nebyla svou velikostí způsobila k uložení kulometu, pušky nebo panzerfaustu, ale spíše pro uložení masových a zeleninových konzerv, čokolády, sucharů, cigaret, alkoholu apod. Sečteme-li počet všech příslušníků gestapa, kteří měli být soustředěni v prostoru Goldbergu nebo Želnavy na Boleticku – to znamená ze služebny v Českých Budějovicích a z poboček ve větších městech (Volary, Vimperk, Prachatice atd.) – dojdeme k číslu několika set osob, několika set

pozinkovaných beden a mnoha nákladních aut vykládaných v oblasti Goldbergu nebo blízkého Knížecího stolce. Stačilo, aby tuto akci viděl zpovzdálí jeden jediný náhodný svědek z řad místních sudetských Němců – a za chvíli to věděli všichni.

Jaký byl další osud těchto pozinkovaných beden? Je docela možné, že stejný jako u beden se zásobami potravin pro příslušníky organizace Werwolf uložené v obci Borová Lada. Tato záležitost byla vyšetřována příslušníky Velitelství stanice SNB na Borových Ladech v říjnu roku 1945. Vyslechnuti byli všichni členové Werwolfu, Oswald R., František S., Emil H., Erna S. a Anna S. Akci řídil Ortsgruppenleiter (předseda místní organizace NSDAP), příslušník SA a starosta obce Alfréd S. Následuje zkrácený opis protokolu sepsaného s Oswaldem R.:

„O bednách, které byly uloženy ve Ferchenhaidu, jsem byl již dvakrát vyslýchán, jednou americkým vojskem a podruhé českým četnictvem. Jako člen Hitlerjugend jsem byl posádkou v Lenoře. Asi 20. dubna 1945 jsem dostal od Bannführera Františka Praxla (vedoucí organizace Werwolfu na Prachaticku) rozkaz, abych se se svým bratrem Františkem odebral do fořtovny na Kubově Huti, kde jsme se měli hlásit u policejního majora. Byl tam přítomen ještě asi třináctiletý chlapec Alfred S. Dostali jsme rozkaz, abychom do vzduchotěsných beden z pozinkovaného plechu (bylo jich asi 80 a byly zcela nové, vyrobené ve Volarech) naložili životní potřeby. Byly to masové konzervy, suchary, cigarety, lihoviny atd. Protože jsem náhodou jel domů do Ferchenhaidu (Borových Lad), řekl mi major, abych 12 beden určených pro Borová Lada vzal s sebou nákladním autem a odevzdal je místnímu vedoucímu Alfrédu S. Ten prý má příkaz, jak s těmito bednami naložit. Bedny byly složeny do seníku Marie S. Druhý den jsem se opět odebral do Kubovy Hutě a plnili jsme další bedny. Kam byly odvezeny, nevím, viděl jsem jenom, že přijížděly vozy a bedny odvážely. Když jsem prvního května 1945 přijel domů, dozvěděl jsem se od svého bratra Františka, že bedny byly před několika dny odvezeny směrem ke škole a za školou přeneseny po lávce přes Vltavu do lesa a tam uschovány. Dvě bedny byly uloženy na Zahrádkách na okraji lesa. Po příchodu Američanů, asi tak 10. května 1945, jsme se já, můj bratr František a František S. šli podívat, co se s bednami děje a chtěli jsme si z nich něco vzít. Přitom jsme zjistili, že do beden chodí také někdo jiný, protože tam již mnoho věcí scházelo. Vzali jsme si kořalku, cigarety

a čokoládu. Chtěli jsme se dozvědět, kdo ještě tyto bedny navštěvuje a večer jsme místo hlídali. Když se setmělo, viděli jsme dvě osoby, jak z beden věci vybírají. Poznali jsme Adolfa H, tesaře z Borových Lad a jeho dceru Marii. Co ještě v bednách zůstalo, jsme druhý den uklidili sami. Šli jsme se potom podívat na dvě bedny na Zahrádky, ale ty tam již nebyly a našli jsme jen prázdné lahve od kořalky. K tomu, jak mezi lidmi vznikla domněnka, že v bednách jsou zbraně pro Werwolf, nemohu nic dodat. Domnívám se však, že podle nápisu na bednách „Vorsicht Sprengstoff“ (pozor výbušnina) se lidé domnívali, že jsou tam nějaké zbraně.“

Kam se poděly zbraně gestapa uložené ve vojenském výcvikovém prostoru Boletice, naznačila výpověď Františka Jiskry. Po osvobození se zpravodajci americké armády přednostně zaměřili na odhalení všech úkrytů zbraní, které v oblasti jižních Čech byly vybudovány, a to nejen organizací Werwolfu. Podařilo se jim zatknout vedoucí funkcionáře budějovického gestapa. Ti velice ochotně při výsleších vypovídali a prozradili nejen svoje úkryty, ale rozkryli i celou organizaci Werwolfu na Prachaticku. Je pochopitelné, že američtí zpravodajci byli vedeni snahou ochránit životy svých vojáků a zabránit Werwolfům, aby rozvinuli diverzní akce. Kolik úkrytů zbraní však zlikvidovali, našim orgánům neprozradili. Bezpochyby jich byla většina.

Tolik tedy k první velké akci hledání nacistických pokladů v letech 1964–1966 ve vojenském výcvikovém prostoru Boletice.

Po roce 1989 se státní orgány přestaly oficiálně přímo angažovat v těchto aktivitách. Snad proto, že ostudy bylo již dost nebo že konečně zjistili, že nacisté u nás žádné poklady neukryli. Iniciativu na tomto poli převzaly soukromé osoby. Jako první byli naši nejznámější a nejpopulárnější hledači, kteří dopadli stejně. Hledali tak dlouho, intenzivně a hlavně neúspěšně, že to vzbuzovalo podezření.

V našem tisku se dokonce objevil článek s titulkem „*Helmut Gaensel nehledá, ale hlídá*“. Hlídá, aby nikdo nic nenašel. Jsem přesvědčen, že opravdu hledal. Když nic jiného, tak alespoň sponzory, kteří by mu hledání zafinancovali, protože je to koníček prokletě drahý...